

Sy-li spéwał,
Pilnje džéłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móony
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méry
Čerstwosó da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje džéłas
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew óel
F.

Šserbske njedžel'ske łopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihčičiščezetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlétnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

7. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutli 6, 8—15; 7, 55—59.

„Wy macze wjele četpíč mojego mjena dla“, bėšče tón Anjes šwójim wučžobnikam wėščežik. A bóršy šo tole wėščeženje dopjelni. Lėdy je šo přenja wofada ša-ložila a četpjenja šo tež šapocznu. Pėtr a Jan buschtaj psched wyšoku radu štajenaj. A hladař khorých Šchwěpan bu přeni křawny šwědł ša ewangelij. Š nim šapocznje šo bolhi čezłi čzaš pschewčėhanjom ša kšchewčėžianow.

Prėni křawny šwědł ša ewangelijon.

1. Šak wón wo Šhryštušu šwědčzi;
2. Šak wón ša Šhryštuša četpi;
3. Šak wón š Šhryštušom wumrje.

1. Šchwěpan njestara šo jeno ša čželne derjehicze jemu poručenyh křudnych — ale wón je pódla dušchow-paštř. Še šemškim darom šawostaji w hėtach nusy tež duchowne žohnowanje a š tym wobšwědčzi, šo ewangelijon njewobšteji w prošdnych šłowach, ale šo je duch a žiwjenje a bójšta wěrnosč. Njeje to jašnosč křašnosč Šhryštušoweje? Šesuf šedzi pola šamaritškeje žónškeje a prošy wo wodu; hnydom pschindže rošřezžomanje na wodu, kř šo do wěčžneho žiwjenja žórlí. Wón našyczi 5000 a jich myšl šložil na tu jėdž, kř wostanje do wěčžneho žiwjenja. Wón wubudži mormych a praji: Ša šym to horjėstawanje a to žiwjenje. Widomny dar je jeno šnamjo njewidomneje hnady, jenož šažokny kamjeń ša natwarjenje dušche.

A njedyrbi šo tež š twojeje wutroby, š twojeju woczom, š twojich šłowom nėščo wot Šhryštušoweje křašnosčje won šwědčiz? A we twojej wokolnosčzi, njehašch je šwojej wofobu šwědčiz ša wěrnosč ewangelija a Šhryštušowemu dučej a lubosčzi we tebi knježiz dacž?

Šohladašmy, šak tón jednory Šchwěpan nad šwojimi šřeczniwymy šdželanyimi pschewčėžnikami knježi. Šchwěpan njeje bohaty na ducha, ale ducha pošny, pošny šwjateho Duča. Jednore šłowo wo šchwizowanym Šhryštušu, Židam pohóřščł a Šricham hluposč, šo tu křašnje wopolašuje jako bójšta móž a bójšta mudrosč. Duž džiwa njeje, šo niz jeno to, čžehož bė jeha wutroba pošna, pschew rót wundže, ale šo šo tež jeha woblicžo šwědčesche. (Šcht. 15.)

2. Wón četpi ša Šhryštuša, w pošlušnosčzi ša nim křodžo (šcht. 11—14; 56—57). Tón Anjes bėšče š šwojim wučžobnikam prajił: „Šchtóž čže ša mnu hicz, tón wšmi šwój křiz na šo a poš ša mnu!“ To bėšče wón do přėdka prajił, šo njebychu šo na nim pohóřšchowali a na jeha wěrnosčzi dwėlowali. Nėtko pschindže tole křodženje ša tym Anješom pschew křiz a četpjenje. Židowška wyschnosč štaji Šchwěpana psched šud a pyta wopacznyh šwědłom, runje šaž pola teho Anjėša šameho. A Šchwěpan wė, šo ma ša šwojim Šbóžnikom křodžicž, a wón dže pošlušny pucž četpjenja ša teho Anjėša. To tež my wėmy a šwój křiz nješemy. Ale šak? to je wažne praschenje. Wy dyršimy hicz w čžichej myšli a ščetpli-

wosci pucz czerpjenja, kaž so wón podda do wole swojeho Wótca. Kaž Khrystuś sašo nješwarjesche, hdyž šwarjenu bu, njechrožesche, hdyž czerpjesche, ale wscho temu poruczi, kiž prawje šudži, tak tež Schcžëpan. Sczerpliwje nješesche wschitke czerpjenja s Khrystuśom.

Wón wumrije s Khrystuśom, hdyž wón sa swojich nješcheczelow prošy (sch. 59), kaž je to tón Knjes tež cžinił. A to płaczi tež sa naš wschittich, hdyž so tež wot naš nježada, so bychmy jako martrarjo wumrjeli. Schtóž so k šmjerczi bliži, dyrbi swoj dom wobstaracz, to njerěka jeno, se swojej šwójbu a s tymi swojimi šwoje naležnosće šariadowacz, ale tež se swojimi nješcheczelemi do cžista pschiciz. Chzemy-li šwoje rachnowanje s nješesami cžinicž, so by naš žana wina njewobškoržowała psched Božim trónom, potom dyrbimy tež swojim winikam jich hrěchi wodawacz. To dyrbi naš posledni skutk w žiwjenju bycz, potom tež šmilnosć dostanjemy na dnju šudženja. S wješelej nadžiju poruczi Schcžëpan swojeho ducha do Jesuśoweje ruki. Pschetož wón je tym swojim šlubil: Šdžez ja šym, tam dyrbi mój šlužobnik tež bycz, a šwěrnny šlužobnik, kiž je hač do kónza pschětrał, běiche Schcžëpan. Kaž šurowy a cžwilepołny bėšche tež jeho kónz, wón bėšche tola „wufnjenje“. Wón položi swojeho ducha do Jesuśoweje ruki a wjedžishe, so je derje šhowany kaž džeczó w macžetnej ruzy hač k wješelemu wotucženju.

Hdyž my se swojim Šbóžnikom šhodžimy w žiwjenju a czerpjenju, potom budže tež nóz našeho wumrjeczja wot Jesuśoweje krašnosće wobšwětlena a ty móžesh so wuškowacz do ruki swojeho Šbóžnika w šbóžnym woczakowanju wotucženja pschi wutrobje Božej. Duscha, horje k nješesam! Šamjeń.

Wschitko s Jesuśom!

Šlób: Jesuś, moja nadžija —

Šhodžmy s našim Jesuśom,
Wón nam šwjaty pschittad dawta
A naš wjedže k Wótzej dom,
Cžer dže w cžernjach, je pał prawa.
Jesu, dži ty we přědku,
Šlej, my džemy sa tobu.

Cžerpmy šobu s Jesuśom,
Njesh naš jeho bolosć rudži;
Se šylsami, czerpjenjom
Šunu njebo radosć šbudži.
Schtóž s nim tudy czerpjesche,
Wón dže tam do krašnosće.

Mřejmy šobu s Jesuśom,
So šmjercž wěčnu njewoptamy,
Ale s cžělnym wumrjeczom
Žiwjenje tam w njeju mamy.
Mřecz nam, Jesu, tudy daj,
Dha nam šywa Boži raj.

Budžmy živi s Jesuśom,
Šotryž krašny s rowa štany;
Šwědcžmy s nowym žiwjenjom,
So našch hrěch je pohrjebany.
Šmy-li živi, Jesu, cži,
Dha šmy wěčnje pschi tebi!

K. A. Fiedler.

Martrať Schcžëpan.

1. Widž w Schcžëpanu móž ewangelija! Pschetož ewangelij wo Khrystuśu bėšche w nim šbudžil a) rošom a mudrosć. Jeho pschecžiwizy njemožachu napschecžiwio štač mudrosći a duchu, s kotrymž wón rěčjesche. b) Šwěrnosć w powołanju jako jałmožinar a wučer gmejny, kaž tež we wufnacžu wěrnosće. c) Cžichomyšlnosć a poměrnosć w pschescžehanju, krute a móžne šastupowanie wěrnosće bješe wscheje horkosće pschecžiwio cžlowjekam. d) W šmjerczi wješełu njebojasnosć. Tak móžesh so wón modlicž: „Knježe Jesu, wšmi mojeho ducha horje!“ e) Dubosć k nješcheczelam w mozy a po pschittadže teho, kiž so najpriedy sa nješcheczelow modlesche: „Wótče, wodaj jim, pschetož woni njewjedža, šcho cžinja!“ — Šak móžna, šak wutrobu wobnowjaza dyrbi tola ta wučba bycz, šotraž móže šlabnych cžlowjekow do tajšchle wěrorjekow pschewobrocžicž! Tež ty móžesh to našhonicž. Wosmjesh ty ewangelij šprawnje do swojeje wutroby a šcžinisch jo sa prawidlo we wschěch wězach swojeho žiwjenja, dha tež ty mudrosć a poměrnosć we wschittich naležnosćach dobudžesh, njebojasnosć a wobšajnosć w štrachosćach a bėdženjach, trošcht a njebojasnosć w šmjerczi.

2. Wuť wot Schcžëpana šbóžnje wumrjecz!
a) Šwěra we wufnawanju wěrnosće a w džěle sa šamery teho Knjesa, b) lubosć k Jesuśej a k bratram, c) cžistosć žiwjenja w bohabojošczi, d) twjerde dowěrjenje na Boha — to dawta šbóžnje wumrjecz. Potom blyšcži so junu tež tvoje woblicžo jako jandželske woblicžo, a ty widžish, hdyž so row wotewrja, psches cžěmne wrota nješeska wotewriene!

3. Widž pola nješcheczelow móž cžěm-
nosće! Wona so pokasuje a) we wotšhilenju wot wěrnosće, dokelž wona wobnowjenje žiwjenja žada; b) w šašlepjenju ducha, šotrež jašne šwětko widžecz njeda; c) w nješchecželstwie pschecžiwio wschěm, šotšiz we wěrnosći šteja; d) w šapschijecžu najhanibnišchich šrědkow (šalschnych šwědkow), so by so wěrnosć se swojimi šwědkami wotštronika. F.

Wumož naš wot šleho.

S přěnich cžajow šchescžijanštwja je nam wot jeneho stareho žyrkwinskeho špišacžela šlědowaze powjedańcžko wuškowane. Šromski šhěžor Domitian, šurowy pschescžěhar šchescžijanow, bėšche šhonik, so šu hišcže něłotši potomnižy s Khrystuśoweje šwójby w Šalāštinje šbytni. Wón da tyč ludži k šebi pschiciz a so jich woprašča, hač šu woni s Dawitoweje šwójby rodženi a šak wjele šubkow maja. Woni džachu, so hromadže male šamóženje wobšedža, s 39 jutrow kraja wobštejaze, šotrež šami wobdžekaju a wot cžehož šwoje dawki płacža. Pschi tym pokasowachu swojej wot džěla mošlatej ruzy. Wón so jich na to wo Khrystuśu a jeho kralestwje wuwoprašchowašche, hdy, šak a hđže so tošamo šjewi. Woni wotmolwichu, so to njeje žane šwětne, ale nješeske, njewidomne kralestwo a so šo wono na kónzu šwěta šažož; potom Khrystuś we swojej krašnosći pschiciz, budže žiwych a mowych šudžicž a šbždemu po jeho šutkach płacžicž. Šako šhěžor to šlyšesche, šazpowašche wón šymplojšcž tyčle ludži a da jim njewobškoržentym hič. Woni šo na to domoj wrócžichu a jako Knjesowi pschitwufni hišcže wjele lět cžijche a njewobškoržowani žyrkwini pschedštejachu.

Cžile jednoru ludžo šu wobraš wschěch wěrných šchescžijanow. Woni šu s kralowškeho rodu, pschetož „Khrystuś je naš kralow a měšchnikow šcžinił psched Bohom,“ ale žadny nima šdacža wo wyškošej dostojnosći, šotruž je jim tón Knjes dał; woni šu k nješeske šwobodže powołani, ale šu hišcže pod cžišcžom cžěžleho džěla živi; wschitko je jim wotšasane, ale hač do nětka jim jeno

hischcze nětotre pjedže semje pschikluscheju; woni su pola Boha w czeščy, ale dyrbja so jako symploječi ludžo sazpiwacz dacž; woni dyrbja węcžnje žiwi byčž, ale su hischcze šmjercži podczifnjeni. Nunje kaž bė Davit hižom ja trala žakbowany, jako wón hischcze ja stadłami šwojeho nana khodžesche; jako Sawl lebiju do njeho mjetasche a jeho wschėdnje se šmjertnym strachom pohrožesche; jako wón wotehnaty a kaž do klatby daty mjes Žilisterami wokoło bładžesche a ani dlon kraja njewobšedžesche: tak njeke tež kšesčizijan šwój poklad w hlinjantch šudobjach a čaša na šjewjenje šwojeje krašnosče we węcžnym kralestwie Jesom Šhrysta. Tak rosbžela so kšesčizijan wot šwėtneho čłowjeka. Tutón ma wscho šwoje w pschitomnosči a njemóže ženje k wěrnemu wobšedženistwu pschińčž, dofelž so jemu pschitomnosč pschezo pod rukomaj pomínuje; kšesčizijan je tež w pschitomnosči žiwy, ale ja pschichod, a jeho lubosčž, jeho žedžiwosčž a nadžija je tamnemu njebjesfemu herbštwu pschimobrocžena, kotrež jeho s bjesdwělnej wěstosčžu junu woczafuje. Wón je tehodla s dobom woboje, khudy a bohaty, mały a wulki, niski a nadobny, sazpieny a krašny, Wón hižom nětko triumfiruje, hdyž na šbóžne „junu“ myšli; ale w pocžahu na čiščez pschitomnosče a horjo tuteho čaša dyrbi so wón modlicž: Wumož mje wot škeho!

Ja mru wschėdnje.

Šchtóž so narodži, šmjercž šobu na šwět pschinješe a ju pschezo w šebi nošy. Tež pola najštrowscheho a w najrjeńšchim kčewje stejazeho čłowjeka wona w potajnym kucziku šedži a kaša, doniž nahle njewudhri, jeho škóncžnje pschemozuišči. „Šchtó wě mój kónž? wón šnadž je blisko; čaš minje so, šmjercž pschikhadža.“ Duž čžu ja wschitke dny a hodžiny na šwoje wumrjecze spominacz. Wotebjera džě kóždy džěń, kotryž dožiwjam, džěl mi pschiměreneho čaša, a šchtóž wot mozy stawow a smyšłow pschetrejubuju, to so škóncžnje mojemu žiwjenju woczahuje. Tak ja wschėdnje mru, hdyž to prawje wobhladuju. Š kaš je mi to nusne, so šo wschėdnje na wumrjecze pschihotuju! Běžny a krotki je mój čaš, ja nješmēm jemu njewužitemu twochnyčž dacž. Wóh šbudžuj mje k šwěrnosči; wón wučž mje wopomnicž, so dyrbju wumrjecž, tak so bych mudry był, šwój čaš derje wufupowal a šo wschitke dny wo dobyče tajkich pokladow próžowal, kiž mi węcžnje wostanu, hdyž ja w šmjercži wobłėdnu.

Haj, ja mru wschėdnje. Hdyž je čaš čłowškeho žiwjenja pokojzu pschetrocžik, dha pocžinaju smyšly a stawy čičhe šnjenahla džělo šmjercze na šmjertnym čěle sačuwacz, a bórny šo podoba kloni a k semi potula, wot kotrejež je wšata. Mad tym šo nočžu štróžicž, hdyž je to nětko na mni, ale čžu čžim naležnišcho to žiwjenje phtacz, kotrež njeje wot delka, ale je wot horka a nad kotrymž šmjercž žaneje mozy nima.

Wschėdnje móžu w tym šwoje wumrjecze sačuwacz, hdyž widžu, kaš mi šwět njepšhecželniwy bhwa a na wschelatore waschne čžucž dawa, so mje sańčž nima. Tola tež nad tym šo nočžu šrudžicž, ale čžu šebi to wjele bóle sa šnamjo škuzicž dacž, kaš je ja mnje wulki čaš, so khutnje šapocžinam, šwětej wotemrěwacz a na jeho lubosčž abo njelubosčž njedžiwacz, ale jenicžny na šwojeho šnješa hladacz; pschetož wón je, kotryž mje šudži, a mam-li jeho, dha ničžo njerodžu wo njebjesa a semju. Dobre šwědomnje pschėd nim, to budž mój trošcht a moja podpjera, hdyž so wschitke čašne šepjery pocžinaju šamacž. Wóh je šnješ mojeho žiwjenja; jemu šo poruczam; wón wšmi mje do šwojeho wobarnowanja a špočž, so ja pschi wschēm wschėdnym mrěčžu tola wschėdnje rostu w tym žiwjenju, kotrež njewumrje a ja kotrež je mje wón powołał psches Jesom Šhrysta.

Marja.

Wješna stawišna, špišana wot W.

(2. potracžowanje.)

Marja wscha nastrožana šapocžatkej hry pschihladomasche. Šbždy hólž wša jenu holzu na klin, a Michal nakasa Marju, šo k njemu šydnycz. Marja jo pał njesčžini. Wschitke wčžipnje na nju hladachu: tu stejese woheńčžewjena hačž pod čžoko. Wona šo hańbuje a my šo njehańbujemy, wołasche tehdom w nětotrymžkuli mlodym holecžu, a bjeswólne postocžichu horje. „Haj, wona šo hańbuje a my šo njehańbujemy,“ — jejne šadžerženje móžnišcho přėdomasche hačž krute šłowa.

„Šchtó dundyra dha to saš je?“ šawoła Šandrij hněwny.

Marja pał hischcze šacžerwjenjena šo wobhladowasche, jeje hubje šašo kšepjetaschtej: „Ši na tajke holžy!“ praji a wopuščžiči bješadu.

Nětš šbėhny šo wulka hara w bješadže. — „Šsušod horka a šušod delka“ je tež hrosna hra!“ prajachu nětotre holžy. — Masche maczerje pał šu ju tež hrale“, prajachu drusy a Masuliz Šańža přėnja mjes nimi: čžecze šnadž lěpsche byčž hačž našči štari?“ — Tam a saš bu rěčžane a čži, kiž druhich pschewołachu, mějachu prawo a hra šašo do khoda pschińdže. Šilžbjetu kušasche šwědomje, ale Šandrij bė ju našwaril, a tak mēnjese, so je čžestna doščž byla, a hrajesche dale. Čži najbóle lóhkeje myšle bėchu najdžiwishe pschi hracžu, so by šo Marijne postupjenje šferje do žyla šabylo, tola šo jim njeporadži. Nětotre holžy šebi pschezo prajachu: „Wona šo hańbowasche, a my šo njehańbujemy; ši na tajke holžy!“ A čži hólžy škoro wschitžy myšlachu: „Duschna čžestna holža Marja tola je. Haj Šandrij čžujese to najjašnišcho pschi wschēm šwojim šwontownym napschecžiwjenju, a holzow džiwje wštonje a šmjercze bė jemu našhwilnje prawje wohidne. Wěšche dha jeno tale hra, kotruž Marja njepšchistojnu namašacz budže? Nė, žyle wobjeńdženje mjes mlodym ludom bė lóhke a bjesbóžne. Šandrij wscho prawje derje wjedžesche, pschetož hdyž tež jeho macž jeho wctžeržecž njemóžesche wote wscheho, šchtóž šapocžesche, dha bė tola jemu wo wschēm woczči wotewrila.

Šandrij dženk šažo hačž hewal domoj džěšche. Čžehodla, bė jemu šamemu njesapschijomne. We jenym Marijny wobras pschėd šobu widžesche, kož s kšepjetazymaj hubomaj Wóžtez Michakej ruku poda a kož tež prajese: Ši na tajke holžy! Njemóžesche šebi pomhacz, dyrbiesche nětotre krocžele našpjet k jejnemu wofnu pschistupicž a nuts pohladacz. Marja šedžesche žyle šama, hłowu mějesche s ruku podprėtu a čžitase w knihach. Druhdy pohladny horje šamyšlena pschėd šo. Šandrij s pukotazej wutrobu wscho widžesche, halke hdyž nēšajke šchrótowanje šašlyšcha, čžicho woteńdže.

Šako šašo škoro pornjo Masulizom pschińdže, šlyšesche šnate wołanje a šmjercze hižom našdala, a hačž runje bėchu holžy wofno se šchórzuchom šawěšyle, widžesche dola doščž. Šak tola te holžy tak horjaze a džiwje wonhladachu, haj, Šilžbjeta, mjes wschēmi najmlódscha, hewal duschne holecžo, šchčžekasche šo s Masuliz Šhrystu tak njepšchistojnje, so bu Šandrijež žyle horžo a wón pschi woteńdženju do wofna šakłapa.

Ma drugi dženk šebi tu wěž hinał pscheloži, wošebje jako šlyšesche, so šo we wšy wo Marijnym šadžerženju rěčžesche a na nětotrych měšinach na druge holžy šo šwarjesche. „Šj,“ myšlesche, „budžichuli wschitke holžy kaž Marja byle, by šo mi ta wěž tola wostudžila, hdyž je jedny mlody, dyrbi tež wješely byčž. Wón pał jeno tak njepomyšli, ale tež rěčžesche, a dofelž bėšche wustojny pachol, narěčža šam šo a druhich, so šu na prawym pucžu, šajkiž ma mlodoščž hicž.

„Posłuchaj ras,“ prajesche mjelczo k Hilziczy: „hdyž cze hiscze juntróc i Rhryschu tak wobladam, kaž tamón wjeczor pšes wokno, dha je won i namaj. — Hilzbjeta so saczerwjeni, wona derje wjedzišche, sčto wón mēni, jara derje bē pytnyła, so bēšche wón, kiž wczera do wokna sakłapa. S bohathm wujom njeby rad stahyła, ale hdyž wón pšchibbła njebē, spodobasche so jej Rhryscha tola tež jara derje, wón móžesche bledžicž pornjo Gandrijei a bē pšchi tym wjele pšhecželniwšchi a lubošnišchi.“

So nēcžim dōndže cžab, so holzy počachy na pšchaju khodžicž; tehdom pšchiindžechy hiscze husczišcho i hólzami w hromadu. Maria so wot tamneho wjeczora sem wot nich žyly sbalena dzeržesche, a njeby tež nucžena, do tejele bježady pšchiincž, pšchetož skoro wšchēm bē cžern we wócžtu.

Me tež doma so Maria derje njemjeseche. Hilzbjeta, wot Hańže a Rhrysche naschczuwana, cžinjeseche jej k lubu, hdyž jeno móžesche; tola Maria so i tym potroschtowa, so je wuj i jeje wobkhadženjom i džecžimi spokojom. Haj, pola Džetmarja bē njemalo derje sapšhana, — a ludžo hižom sčeptachy: Hilzicžka chžyła so jeno na ledžbu bradž, wona mohła lohto Marju hiscže k pšchirodnej macžeri dostacž a i tym so wšcho wobrocžicž. Sčto Bētnarijowa k temu myšlesche, bē njesnate, a jako so Gandrij, kiž mējeseche wulki lōšcht, wo tej wēzy rēcžecž, pola swojeje macžerje wobhonjowasche, dha wona wo tym ničžo wjedžecž njehasche. Seje kwałowa je lēdom hymna a jeje bratr šwētej tajku kelliju njeda, a dyrbjaše tajke rēcže hiscže dlēje klyšhecž bycž, dha Maria na mēscže prjecž počehnje. Prawje bē, so Džetmar po žoninej šmjercži tak husto wjaz do krcžmy njelchodžesche kaž prjedy, ale to tež ničžo džiwno njebē: jeha kotra jeha husto došč napominasche, kaž ma nětk ja swoje wbohe šyrotki žiwy bycž a je wopušcžicž njekmē, a jeha wutroba bē wot žonineje šmjercže hnuta došč, tole wobkledžbowacž.

Bē Maria šama, dha džesche i koletkom k Bētnarij cžecže a ta dobu to holcžo tak lubo, so šej wumyšli: hdyž so Gandrij woženi, tehdom wošmu to holcžo k šebi na wumjeńt a k jeje wulkej radošči bē muž w tym i njej žyly na jene.

Sedyn wjeczor pšchiindže šama wot cžety. Bē runje w tym cžab, hdyž tež mlody lud rōsno džesche, a nasdala hižom klyšesche, kaž jej napschecžiwō džechy. Sej bu trochu hrosa, wošebje pšched Rhryschu, kiž bē hrubny, džiwi pachol a kiž ju hidžesche hiscže wošebitych pšchicžinow dla. „Seno khobleje wutroby“, rjekny k šebi šamej, „i wutrobitošcžu so najlēpje pšes šwēt pšchiindže“, a tak džesche w dobrym troschče dale.

Pšchi wulkej sčecžezžy pšes blōčžany pucž postaji koletko, so by towaršchom prjedy pšchepušcžika. Bšche jažny mēšacžk, so bē kōždy pōšnacž. Sena wot tych mlodych holzow pšchi njej pofasta, wona bē so hižom dhyš a dhyš i Marju widžala a spodobanje nad njej namakala.

„Tak šama?“ so ju pšhecželniwje woprašča.

„Haj, to šym“, šnapschecžiwō Maria, „pšchiindž jeno a mje druhdy woprašaj, ja šym prawje rad w bježadže.“

„Sa wēscže w bližšchim cžab, pšchiindu“, prajesche ta holza šabo, „to budžesč widžecž.“

Wōjtez Michal, kiž hnydom ja njej pšchiindže, bē te šłowa šaklyšchal a rjekny: „Šmēm ja tež pšchiincž?“

„D wēscže, komuž je moje towarštwo lube, je rad powitany“, šnapschecžiwō wona.

„Gandrij, kiž tež bliže stupi, to widžesche a klyšesche, a njebē jemu tak prawje. Hižom dawno bē pytnył, so mējeseche Michal ledžbliwe wócžto na Marju. Talc žentwa by so derje hodžika. Michal bē šahrodnik, mējeseche jeno hiscže staru macžer pšchi šebi; wón budžishe tež i cžezka bohatschu holzu dhyli Marju dostak,

ale Gandrij mējeseche, jeha to hnewa, so je rošomny cžlowjeł na šwēcže, kiž so k Marii džerži. Tak džesche šwōj pucž a Maria chžyšche na druhi bok; nětk halle pytny, so bē so bješada tam rošdželika, a pšchi małej cžrijōdžicžy, kiž na tamnym boku wosta, wuhlada tež Hilzbjetu a wobej Masuliz. Tak bē, Rhryscha chžyšche jej něšcto k lubu šcžinicž, wón stupi pšched wulku sčecžezžu a praji šchibakžy: „Sow šteju ja a ty džesč tam.“ Pšchi tym pokaja pōbła na blōto.

„D ja mam šwile“, prajesche Maria mērnje.

„A ja teho runja“, šakmja so Rhryscha.

Hilzbjeta a Hańža so wušmēwaschtej a dwaj žyly mlodaj hólzaj, kotrajž mējesechtaj wšchitko ja žort, šmējesechtaj so tež.

Maria šebi pšchemyšli. „Ma koho pšchiindže wšcha hańba, hdyž ja pšes blōto dyrbju?“ prajesche hiscže juntróc mērnje.

„Wo hańbje tu žana rēcž njeje“, šmējeseche so Rhryscha, „jenicžy wo blōcže, a to wēscže na tebe pšchiindže.“

Michal a Gandrij buschtaj pšes to rošrēcžowanje najpjet wabjenaj, a Gandrij, jako najšpēšnišchi, štejesche pornjo Marii, jako runje pšes blōto chžyšche. „Škupohōlcžaze šchtuki so wo wšy njecžerija!“ šawola nahle: „Tak šlē i nami tola hiscže nještei, — hańbuj so Rhryscha!“ Ma to wša Marijne koletko a pšchenješe je hacž na dobry pucž a woteńdže, džak abo wotmolwenje njewocžatujō. — Wōjtez Michal hiscže na Rhryschu pofwari, tōn pak žyku wēž ja žort wudawasche a mējeseche, ta lēšna knježna ma wutrobitych rycžerjom.

Wot teho cžaba bu Rhryscha Marii pšchezo njepšhecželniwšchi, wona pak so njeda šatraschicž, haj je šwojim jažnym wōcžkom na njeho tak krcže pohlada, hdyž jej do pucža pšchiindže, so so wón naboya a pomyšli: Pšched tej dyrbišch so na ledžbu bradž. Haj, jara mējeseche so na ledžbu bradž bradž, pšchetož wona bē dawno jeha wotpohladanje pšchewidžaka, a wjedžishe prawje derje, so ša Hilzbjetu khodžesche; wón derje myšlesche, teje pjenjeshy mohle jeha pšchedoščženemu kublešchtu wupomhacž.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

* **W Budyškim wokrjeju so nětko 3=dnjowšle wōjnisle warjenšle kursy wotdžeržuja, a to dopoždnja a wjeczor. Žony a mlode holzy, kotrymž so dopoždnja lēpje hodži, móža so dopoždnja wobdželicž, druhe wjeczor. Šodžiny šu darmo. Wucžetka w nich tunje a šłōdne warjenja pšched wocžomaj pšchitomnych pšchihotuje a na kōnzu móža so te jēdže woptawacž. Šdžez šu so te hodžiny wotdžeržake, bēchu wone tak šajimawe, so šu so nowe kursy žadale wot tych žōnškich, kotrež so pšchi prēnim wobdželicž njemōžachy. Pšchi tutyh warjenškich hodžinach so wo to jedna, wšchelake jēdže, kotrež so hiscže njesnaja, pšchi nētcžišchich wobštejnoscžach i teho, sčtož mamy, pšchihotowacž, a to je wulzy wažne. Ma nowy tydžen šmēje so tajki warjenški kursus wot 19. hacž do 22. julija w Šakežach.**

* **Wulki wohen w holi pola Kulowa je so nětko i pomozu wojakow i Budyšcina, Šamjeńža a i Šrōdka wobmjesowal. Šchtoda je jara wulka. Šimale žyła kōšchtršta hola je šnicžena.**